

Nyårsbön 2013 *Jes 65:17-19, 4 Mos 6:22-27*

Så har ännu ett år gått, vi har lagt ännu ett år bakom oss – men nej, så resonerar inte bibeltexterna. De vill snarare säga att vi har tagit ännu ett steg vidare på vår väg. **Nyårsafton** inbjuder kanske till att göra bokslut - över våra egna liv och över världens liv via mediernas årskrönikor. Men Jesajatexten som Tomas läste riktar vår blick framåt, den uttrycker en grundläggande övertygelse i både Gamla och Nya Testamentet att vi, hela skapelsen, är på väg, vilande i Guds hand.

Judisk och kristen tro har en tydlig **riktning framåt** och ger en möjlighet att se våra liv inte i backspeglarna utan snarare speglade i ett större perspektiv. Allt som sker i våra personliga liv, i vår vardag, sker i ett större **sammanhang** som enligt bibeltexterna rör sig mot den stora glädjen – Gud skapar en ny himmel och en ny jord. Och det är ingen stilla, anonym färd utan en **dramatisk** rörelse med risker, smärta, söndring – men också överflödande generositet och välsignelse. Det är ett pågående drama som vi är delaktiga i och som präglas av **paradoxer** och av **hopp**.

Den stora **paradoxen** är ”redan nu och ännu inte”, dvs. Gud har kommit, Guds rike tränger in, men världen är ännu inte förvandlad. Gud är den kommande Guden, också Gud är i rörelse och kommer världen till mötes. Tiden kommer oss till mötes. Det som sker nu tolkas i ljuset av det som ännu inte är men som håller på att komma. Kanske kan man likna nyårsafton vid en sådan paradox – redan nu och ännu inte. Nelson **Mandela** lär ha sagt ungefär: "Jag ser eller möter dig här, men jag ser också till din framtid". Det handlar om att försöka lyfta blicken och se helhetsperspektivet, se förbi det som just nu dominerar synfältet, se förbi det individcentrerade.

Det stora **hoppet** är att Gud ska hela och förnya det som är söndrat, såväl i våra personliga liv som i världens liv. Hoppet bottnar inte i vad vi själva lyckas åstadkomma. Vad säger vårt bokslut att vi lyckats bygga under året? Ja, det spelar egentligen inte så stor roll. Även om allt gått sönder finns ändå hopp. Bibelns texter vittnar om hopp, hopp trots allt, hopp mot alla odds, men ändå hopp. Tillvaron är inte bara styrd av slump och omständigheter, inte enbart av vår egen kraft. När den kraften är uttömd finns ändå Gud. I bibeltexterna **formuleras** det hoppet av människor med stor erfarenhet av mörker och smärta men också av Guds närvaro. Jesaja säger att något helt nytt ges oss som gåva – Gud är gränslös generositet, motsatsen till den brist som vi ibland upplever i våra liv. Gud är inte fången i omständigheter och otillräcklighet. Bristen, mörkret, har inte **sista ordet**, det har den överflödande generositetens Gud.

Ur 4 Mos. läste Elisabeth den **välsignelse** som Gud ger Aron i uppgift att uttala över folket. Den välsignelsen **avslutar** i kyrkan varje gudstjänst, varje bön, varje sammankomst, och i dag på nyårsafton får den också avslutat året. Men Guds välsignelse är inte bara några vackra avslutande ord, inte lite extra grädde på moset, utan något som är själva grunden för tillvaron. Moseböckerna och Psaltarsalmerna återkommer ständigt till **välsignelsens kraft**, en kraft som verkar i världen, Guds generösa gåva som finns i hela skapelsen. Välsignelsen innebär att Gud bygger in livsmöjligheter i skapelsen – **livsmöjligheter** för var och en av oss att upptäcka. Det är en välsignelse som gäller alla, som ges åt var och en som behöver den.

Välsignelsen innehåller skaparens livgivande kraft, och källan till kraften är det lysande **gudsansiktet**: ”Herren låter sitt ansikte lysa mot dig”. Vår livskvalitet bestäms inte av vad vi själva förmår utan av det ansikte som vi blir belysta av. När vi tittar bakåt på året som gått, och funderar på det som ska komma, är det detta perspektiv, denna resonansbotten, bibeltexten vill påminna oss om.

I den nuvarande **bibelöversättningen** uttrycks välsignelsen med klart och tydligt språk i presens eller nutid – Gud välsignar. Punkt slut. Detta till skillnad från den lite försiktigare äldre versionen som finns i kyrkohandboken och som använder konjunktiv: ”Gud välsigne dig” eller ”Må gud välsigna dig” vilket alltså uttrycker en önskan. Jag menar att den nuvarande bibelöversättningen väl speglar GT:s gudsbild. Det finns ingen tveksamhet, ingen återhållsamhet, utan en absolut övertygelse om att Gud välsignar. Det är en frimodig, tillitsfull inställning full av hopp som trotsar allt.

Som avslutning på varje gudstjänst **sänds** vi med välsignelsen tillbaka ut i världen. Just i dagens gudstjänst sänds vi in i det nya året med välsignelsens ord. Den så att säga formar oss tillbaka till vardagen. Den säger oss att Guds heliga, livgivande närvaro inte tar slut när vi skiljs åt utan finns med på vars och ens vandring. Gud är ett **närvarande bortom**. Gud vänder sitt ansikte till oss och ger oss sin fred. Gud vill **shalom** – frid och fred. En frid och fred som har med helhet att göra, att vara hel, komplett. Det som var trasigt är helat, relationen till Gud återupprättad. Det är inte vi som bär på Guds frid, utan det är Guds frid och fred som bär oss in i det nya året, in i varje ögonblick. AMEN